

A Kúria a dr. Horváth Gyula ügyvéd és dr. Bíró Andrea ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Dancs Gergely ügyvéd által képviselt alperes ellen rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményei iránt a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál 6.M.176/2010. szám alatt megindított és másodfokon a Székesfehérvári Törvényszék 3.Mf.21.331/2013/6. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Székesfehérvári Törvényszék 3.Mf.21.331/2013/6. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.M.176/2010/36. számú ítéletét megváltoztatja, és a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek - tizenöt nap alatt - 200.000 (kettőszázezer) forint első-, másodfokú és felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárás illetéke az államot terheli.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében a munkáltatói rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítását és az ehhez fűződő jogkövetkezmények alkalmazását kérte eredeti munkakörbe történő visszahelyezésének mellőzésével.

A Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.M.176/2010/36. számú ítéletével megállapította, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát, ezért az a jelen ítélet jogerőre emelkedése napján szűnik meg. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek törvényes levonásokkal terhelten 8.695.999 forintot és ebből 6.312.849 forint után 2011. szeptember 15. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, az ítélelethozatal napjától a jogerő napjáig naponta 6.029 forintot, nettó 2.383.150 forintot, valamint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest illeték fizetésére is.

A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 1987. június 15-étől állt az alperes alkalmazásában gépjárművezetőként. Szervezetileg az S. bankfiókhoz tartozott, az itt található garázból elindulva látta el a feladatait, és a munkavégzés befejezésekor is ide tért vissza a gépkocsival.

Az alperes 1997-ben regionális tagolású területi szervezeti rendszert vezetett be, a közép-dunántúli régió központja SZ.-n volt, 2007. december 31-én azonban ez megszűnt, és 2008. január 1-jétől SZ. a gy. központtal működő észak-dunántúli régióhoz tartozik.

A felperes 2010. február 3-án az általa kiállított menetlevél tanúsága szerint 14 óra 40 perckor indult el M.-ről, és 15 óra 30

perckor érkezett meg Sz.-re. A valóságban azonban a biztonsági kamera által 13 óra 16 perckor rögzített felvételen az SZ. alatti épület alagsorában volt látható egy plakáttartóval a kezében. A biztonsági kamerák ezután azt rögzítették, hogy 13 óra 34 perckor az épületben a III. emeleten, a lifthez képest balra elhelyezkedő folyosórész felé távozott. 13 óra 36 perckor ugyanezen az emeleten a balra található folyosórész felől érkezve és a lift felé haladva egy kis méretű, fekete színű televíziókészüléket vitt a kezében, amelyet 13 óra 38 perckor a liftajtótól jobbra elhelyezkedő dobozba tett. A következő percben a kamera felvételén az látható, hogy a doboz már a kezében van. A felperes ezt követően az alagsori liftajtó előtti kamera által készített felvétel tanúsága szerint az itt lévő zárt folyosószakaszra ment be, majd a garázsajtóra irányított kamera azt rögzítette, hogy a televíziót és a plakáttartót bevitte a garázsba.

A felperes személyes meghallgatását követően az alperes 2010. február 9-én rendkívüli felmondással szüntette meg a munkaviszonyát. Ennek indokolása szerint a leltári számmal ellátott tárgyi eszközök a bank tulajdonát képezték, a felperes azokkal mégis engedély nélkül a sajátjaként rendelkezett. Az igazgatóság vezetőjétől, sem más, arra jogosult személytől nem kapott utasítást a tárgyi eszközök mozgatására. A munkáltató mindezek alapján megállapította, hogy a felperes megsértette a bank Etikai Kódexének szerinti becsületesség és feddhetetlenség elvét. A menetlevélen valótlán adatok feltüntetése, valamint a tárgyi eszközökkel engedély nélküli, sajátjaként történő rendelkezés miatt a felperes iránti munkáltatói bizalom megszűnt, a munkavállaló olyan magatartást tanúsított, amely a munkaviszonyának további fenntartását lehetetlenné tette.

Az elsőfokú bíróság ítéletében utalt az 1992. évi XXII. törvény (rég. Mt.) 96. §-ának (1) bekezdés b) pontjára, valamint a 4. §-ban rögzítettekre.

A széleskörű bizonyítási eljárás lefolytatását követően kifejtette, hogy a tárgyi eszközök mozgatása vonatkozásában az alperesnél 2008. január 1-jét megelőző időszakban a dolgozók számára nagyobb szabadságot engedő, vagyis kevésbé kötött rendszer volt. A tényleges eszközmozgatáshoz képest utólagos - akár 30 nappal későbbi - bizonylatolást lehetővé tevő gyakorlat állt fenn, engedély, illetve utasítás nélküli eszközmozgatás miatt pedig szankcióra soha nem került sor. 2008. január 1-jétől kezdődően e kérdésben szigorúbb munkáltatói szemléletmód érvényesült, mindez azonban írásbeli szabályozás formájában, vagyis a dolgozók számára egyértelműen megismerhető módon nem jelent meg. Erre tekintettel pedig a bíróság megítélése szerint a felperestől nem volt megalapozottan elvárható az, hogy pontos, és az általa megismerhető előírások hiányában teljes bizonyossággal tisztában legyen az eszközmozgatás irányadó, a korábbiakhoz képest szigorúbb szabályaival, illetve az ennek keretében megfogalmazott esetleges korlátozásokkal, tilalmakkal. Rögzítette, hogy e kérdéskörben

írásbeli szabályozás 2008. január 1-jét megelőzően sem volt, az alperes pedig maga sem hivatkozott arra, hogy a felperes munkaviszonyának fennállása alatt bármikor írásban szabályozta volna az eszközmozgatás rendjét.

A perbeli időszakban irányadó Vezérigazgatói Utasítás többször hivatkozott rendelkezése, vagyis a II. fejezet 1.8. pontjának azon előírása, hogy a menetlevelet naponta, tételesen kell vezetni, a bíróság álláspontja szerint nem feltétlenül jelenti az egyidejűleg való kitöltés kötelezettségét. A „naponta”, illetve „tétéles” kifejezésekből egyértelműen csak az következik, hogy a meghatározott napon teljesített útvonallal kapcsolatos valamennyi adatot kivétel nélkül, és még ugyanezen a napon kell rögzíteni. Ezzel kapcsolatban a közúti közlekedési szolgáltatásokról és a közúti járművek üzemben tartásáról szóló 89/1988. (XII.20.) MT rendelet 23/B. § (2) bekezdése is csak azt a követelményt támasztja, hogy a szigorú számadású okmányoknak minősülő menetlevelet eseményszerűen kell vezetni, az egyidejűséget azonban kifejezetten e jogszabály sem írja elő. A felperesnek ennek értelmében tehát lehetősége volt arra, hogy utólag töltsse ki a menetlevelet. Azt ő maga sem vitatta, hogy e napra vonatkozó menetlevél időadatai nem helytállóak. Az azonban megállapítható volt, hogy a kilométeróra-állás adatok teljességgel reálisak voltak, a valóságnak megfeleltek. A felperes a 2010. február 3-ai időadatok alapján túlmunkáért járó díjazást nem igényelt, ilyenre az alperes maga sem hivatkozott.

Kétségtelenül megállapítható, hogy a felperes a perbeli napon a menetlevél tanúsága szerint nem tett eleget a „Gépkocsi üzemeltetési feladatok 2008. 01. 01-től” tárgyú szabályzat azon előírásának, mely szerint fiókokba történő szállításkor az adott fiók ügyintézőjével alá kell íratnia a menetlevelet. Nem hagyható figyelmen kívül azonban, hogy a felperes korábban ilyen szabályszegéseket nem követett el. Arra utaló adat sem merült fel a perben, hogy a felperessel szemben kötelezettségszegés miatt bármilyen szankció alkalmazására került volna sor a munkaviszonyának fennállása alatt. A felperessel 16 éven keresztül közvetlen munkakapcsolatban álló S.L.-nek a tevékenységével nem volt problémája, tisztességes embernek ismerte meg.

A bíróság álláspontja szerint a kifogástalan munkahelyi múlttal rendelkező felperes esetében a menetlevél mindössze egyszeri - és csupán részbeni - valótlan kitöltését nem lehet okszerűen a rendkívüli felmondás alapjává tenni, mivel ez a megvalósult cselekményhez képest aránytalanul súlyos jogkövetkezményt jelent.

A munkáltató szubjektív, belső érzete nem elégséges a bizalomvesztés igazolására, hanem az arra alapított munkáltatói intézkedésnek konkrét tényekkel, objektív adatokkal alátámasztottnak kell lennie. Mivel az anyagmozgatás terén korábban, vagyis 2008. január 1-jét megelőzően éveken keresztül rugalmas munkáltatói hozzáállás érvényesült, továbbá ebben a tárgykörben az írásbeli szabályozás mindvégig hiányzott, a

felperessel szemben megalapozottan nem lehetett ezzel kapcsolatban olyan elvárást megfogalmazni, amely alátámasztaná a bizalom megrendülését.

A menetlevél valótlan tartalmú kitöltésével összefüggésben pedig ez azért nem valósulhatott meg, mert a felperes 23 éven keresztül dolgozott gépkocsivezetőként, ennek keretében menetlevél vezetésére volt köteles, és annak valótlan tartalmú kitöltését a munkáltató soha sem állapította meg.

Az anyagmozgatással kapcsolatban kifejtettekkel azonos okokból a banki Etikai Kódex rendkívüli felmondásban hivatkozott pontja szerinti becsületesség és feddhetetlenség elvének sérelme sem állapítható meg, és ugyanígy az Etikai Kódex ugyanezen pontjában tilalmazott etikátlan viselkedés tanúsítása sem mondható ki egyértelműen a felperes terhére.

A bíróság nyomatékosan értékelte azt a tényt is, hogy a felperes nem kísérelte meg a televíziónak és a plakáttartónak az épületből való kivitelét, azokat csak az alperes tulajdonában és rendelkezése alatt álló területen belül mozgatta.

Az alperes többször is hivatkozott arra, hogy jelen esetben nem a szóban forgó tárgyi eszközök leltári készlethez tartozásának van elsődleges jelentősége. Lényegében ezzel egybehangzóan adta elő H.L. is, hogy leltári számmal nem rendelkező tárgyi eszközöket sem lehetett másik helyiségbe átvinni. A bíróság erre tekintettel nem találta megalapozottnak az alperes M.T.M. és N.L. tanúkénti meghallgatására irányuló bizonyítási indítványát.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság tételes jogszabályba, vagyis az Mt. 96. § (1) bekezdés b) pontjába ütközőnek találta a munkáltató intézkedését, a rendeltetésellenes joggyakorlás már nem valósulhatott meg.

Az elsőfokú bíróság a felperes részére elmaradt munkabér, végkielégítés, felmentési időre járó átlagkereset megfizetéséről rendelkezett 7 havi „sérelmi díj” viselése mellett.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Székesfehérvári Törvényszék 3.Mf.21.331/2013/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét részben megváltoztatta, és a sérelmi díj mértékét nettó 680.900 forintra leszállította, az ezt meghaladó sérelmi díj fizetésére irányuló keresetet elutasította. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta, és az alperest perköltség és fellebbezési illeték viselésére kötelezte.

Az elsőfokú eljárásban egyértelművé vált, hogy az alperes a felmondását két okra alapította, egyrészt az engedély nélküli anyagmozgatásra, másrészt a menetlevél szabálytalan vezetésére. A bizalomvesztés és az Etikai Kódexnek nem megfelelő magatartás tehát nem tekinthető önálló felmondási oknak, a munkáltató ezekkel csak arra kívánt rámutatni, hogy az elkövetett magatartások az Etikai Kódexnek sem felelnek meg, illetve ezek miatt a munkavállaló irányába a bizalma megingott.

A rendelkezésre álló adatok alapján egyértelműen rögzíthető, hogy a felperes munkaviszonyának fennállása alatt az eszközmozgatást

illetően kétféle szemlélet érvényesült. Amíg Sz.-n volt a régióközpont, és az egységet S.L. vezette, az épületen belüli eszkozmozgatáshoz nem volt szükség minden esetben előzetes engedélyre vagy utasításra, ezt a munkavállalók mindig bizalmi elven intézték. Ezt erősítette meg H.ZS. is tanúvallomásában.

Eltérő rendszer érvényesült azt követően, hogy Gy. lett a régióközpont, mert a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján egyértelműen megállapítható, hogy az itteni vezető e körben is szigorúbb követelményeket kívánt érvényesíteni. Az pontosan nem állapítható meg, hogy az alperes mit tett annak érdekében, hogy az sz. dolgozóknak is tudatosítsa a megváltozott gyakorlatot, hiszen csak a „tároló helyek” közötti anyagmozgatást szabályozta, az eszközök épületen belüli mozgását nem. Megállapítható azonban, hogy a felperes a szemléleti változást érezte, hiszen a televíziót dobozba rejtve, a másokkal való találkozást kerülve szállította le a garázsba. Az alperes azonban nem állította, hogy a leltározást végző dolgozók egyben leltárfelelősséggel tartoztak az eszközökért, így a felperesnek azzal nem kellett számolnia, hogy más dolgozónak kárt okoz, mert cselekményéért valaki mást vonhatnak felelősségre.

A felperes az alperest sem akarta megkárosítani, a televíziókészüléket és a plakáttartó keretet ugyanis nem akarta eltulajdonítani. A feleknek a másodfokú tárgyaláson tett nyilatkozatai alapján azt lehetett rögzíteni, hogy a garázsban is működő biztonsági szolgálat az épületből való kilépéskor a felperes által vezetett gépkocsit soha nem vonta vizsgálat alá, így ha a dolgozó az eszközöket el akarta volna tulajdonítani, azokat még az irodából való elvitelük napján a gépjárműben elhelyezhette, és onnan kivihette volna. A felperes célja az volt, hogy a várakozó helyiségben engedéllyel használt korszerűtlenebbnek tartott televíziókészüléket egy másikra kicserélje, és ezzel a munkaköréből óhatatlanul adódó várakozást kellemesebbé, a szervizből hozott, és a plakáttartóba elhelyezendő plakáttal a saját várakozó helyiségét szebbé tegye. Ez a cselekménye súlyát pedig enyhíti.

Azt tényként lehetett megállapítani, hogy a felperes által 2010. február 3-án kiállított menetlevélen a délután végzett mozgások időpontja valótlannul került rögzítésre. Az nem volt vitatott, hogy az adott napon a felperes M. és K. érintésével Sz.-ről Gy.-be, majd Sz.-re közlekedett, később a városi szervizbe ment, majd visszatért a munkahelyi garázsba. Az így megtett út hossza a kilométeróra állása szerint - az alperes által sem vitatottan - a valóságnak megfelelően került rögzítésre. E körben a felperes terhére tehát kizárólag az róható, hogy a menetlevelet nem egyidejűleg vezette. Azt azonban az alperes sem állította, hogy ez rendszeresen előforduló hiba volt, és nem volt alkalmas a munkáltató megtévesztésére sem, hiszen az utadatok pontos feltüntetésével az utazással járó költségek elszámolhatók voltak. A helytelen időadatok feltüntetése pedig nem szolgálhatta annak elfedését sem, hogy a felperes munkaideje nem kellően kihasználta, mert ezzel a munkavégzés alól nem akarta magát kivonni. A munkáltatói

utasításnak megfelelően ugyanis délután 2 órakor a másik autóért elment a szervizbe, és szolgálati telefonon folyamatosan elérhető volt, ha újabb feladattal kívánták megbízni, azt megtehették volna. A fuvarlevél egyidejű vezetésének elmulasztásából, sőt még a televízió cseréjéből sem lehet olyan következtetést levonni, hogy a felperes megbízhatatlanná vált. Ezek olyan eseti szabályszegésnek minősülnek, amelyek külön-külön és együttesen is csekély súlyúak, nem adhatnak alapot a legsúlyosabb szankció, a munkaviszony azonnali hatályú megszüntetésének az alkalmazására.

A másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság a „sérelemi díj” mértékét aránytalanul magas összegben állapította meg. Figyelman kívül hagyta, hogy a felperes szabályszegése vezetett a munkáltató intézkedéséhez, amiért a jogerős ítélet az ezen jogcímen megítélt marasztalás összegét leszállította.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és helyette a keresetet elutasító határozat hozatalát kérte. Jogszabálysértésként a Pp. 206. §-ában foglaltakat állította.

A felülvizsgálati érvelés szerint a felperes biztosan tudhatta, hogy a helyiségben leltározás zajlik amit két kollégájára bízta, és azt is tudnia kellett, hogy egyébként a perbeli televízió tárolási helye addigra már nem állt az alperes használatában.

Nem enyhítő, hanem súlyosító körülményként kell értékelni a felperesnek a leltározást végző kollégákkal kapcsolatos magatartását, hiszen az általános tapasztalat és a leltározás tényének tudatában gondolnia kellett arra, hogy a leltározást végzők valamilyen felelősséget viselnek a leltározásért még akkor is, ha esetleg a felperes a felelősségi szint konkrét ismerete nélkül járt el. Azzal mindenképpen számolnia kellett, hogy a leltározó kollégák munkáját megnehezíti, hátráltatja, hogy titokban, tudtuk nélkül elvisz egy leltárba tartozó eszközt.

A felperes arra hivatkozott, hogy a következő napon tájékoztatta volna a leltározókat arról, hogy az eszközt elvitte, mert a munkahelyi teendői előbbi tájékoztatást nem tettek lehetővé. Ezzel szemben az alperes álláspontja szerint a szolgálati telefonja a felperes rendelkezésére állt, az értesítési kötelezettségének eleget tudott volna tenni. Az eszköz elvitelének körülményei azonban (dobozba rejtés, arra közlekedő kollégák előli elrejtőzés, kollégák előli elhallgatás) önmagában valószínűtlenné teszi, hogy a felperes egyáltalán bármikor is szólt volna akár a felettesének, akár a leltározóknak, hiszen ha ez lett volna a szándéka, ezt megtehetette volna.

A felperes későbbi meghallgatásai során az elvitel indokolásául azt adta elő, hogy a kizárólag az általa használt helyiségben lévő rossz készülék helyett azt szerette volna beüzemelni. Ehhez képest H.L., a felperes felettese az elsőfokú eljárásban azt mondta el, hogy az elvitt készüléket nem a rákészültségi helyen találta, hanem két hőlánc alá elrejtve.

Az elvitel körülményei és a fentiek alapján a másodfokú bíróság

okszerűtlenül vonta le azt a következtetést, hogy önmagában azért, mert még a cselekmény napján bár megtehetette volna, mégsem vitte el a készüléket a felperes, arra enged következtetni, hogy ezt később sem kívánta megtenni. Nem állítható ennek ellenkezője sem, az azonban bizonyos, hogy a felperes tudatosan rejtőzve, senkinek nem szólva vitte az eszközt, hogy arról senkinek nem szólt és olyan helyre vitte, amit kizárólag ő használt.

A felperesi magatartás, illetve a kötelezettségszegés megítélése szempontjából a joggyakorlat alapján közömbös, hogy milyen értékű volt az eszköz, amire nézve a cselekményt elkövették (BH.2008.76.). A menetlevéllel kapcsolatban az alperes csak részben sérelmezte azt, hogy nem egyidejűleg töltötte ki a felperes, ennél jóval súlyosabb kötelezettségszegés, hogy azt szándékosan, célzottan valótlán adatokkal állította ki. Ennek elfogadható indokát sem adta.

Az egyértelmű peradatok ellenére a másodfokú ítélet mintegy csekély súlyú, adminisztratív hibaként kezeli a menetlevéllel kapcsolatos kötelezettségszegést, holott a felperes ezzel a magatartásával a nem munkavégzéssel töltött időt tüntette fel később úgy, mintha akkor is ellátta volna a tevékenységét.

A felperes munkaköre bizalmi jellegű volt, így függetlenül az értéktől és az addig munkaviszonyban töltött időtől az elkövetett cselekmény jellegére tekintettel nem volt elvárható, hogy az alperes a továbbiakban is alkalmazza.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult az alperes perköltségben való marasztalása mellett.

Hivatkozása szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú eljárás során lefolytatott bizonyítás eredményének helyes mérlegelése során (Pp. 206. §), és a Pp. 221. § (1) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségének eleget téve jogszabálysértés nélkül hozta meg a döntését.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem alapos.

Az eljárás során nem volt vitatott, hogy a felperes 2010. február 3-án egy leltározás alatt álló helyiségből úgy hozta el az ott fellelhető televíziókészüléket, hogy arra senkitől sem kapott utasítást, illetve senkitől sem kért engedélyt.

A felperes a 2010. február 4-én tartott személyes meghallgatása alkalmával mindezt maga is elismerte amikor úgy nyilatkozott, hogy „semmi dolgom nem volt arra, nyitva volt az ajtó, benéztem, láttam, hogy ott van a televízió”. Kérdésre azt is elismerte, hogy sem utasítást, sem engedélyt nem kapott a készülék használatára.

A bíróságok tévesen értékelték azt a körülményt, hogy a felperesnek nem kellett azzal számolnia, hogy a készülék eltűnése miatt más személyek leltárfelelősségét állapíthatná meg a munkáltató. Ebben a körben annak van kiemelt jelentősége, hogy a felperes engedély nélkül távozott a készülékkel, és a magatartásának súlyát az sem

enyhíti, hogy az alperes az eltulajdonítás szándékát nem rótta a terhére.

A felperes - a már hivatkozott - első, személyes meghallgatásakor állította, hogy a készüléket azért vitte magával, hogy „a telefaxon le tudja kérdezni” az O. részvények árfolyamát. Utóbb arra hivatkozott, hogy a gépkocsivezetők pihenőjében lévő rossz készüléket kívánta lecserélni. A körülmények azonban ezt nem támasztották alá, a felperes a televíziót dobozba rejtette, és az ajtó mögé helyezte. A felperes azon állítását pedig nem tudta alátámasztani, hogy másnap kívánta az elvitellel járó dokumentációt intézni. A rendelkezésre álló adatok alapján ennek nem lett volna akadálya, de csak abban az esetben, ha a televízió elvitelére engedélyt kért és kapott volna. Mindezen magatartására figyelemmel pedig az alperes alappal hivatkozott a bizalomvesztésre.

A Vezérigazgatói Utasítás egyértelműen rögzíti, hogy a menetlevelet naponta és tételesen kell vezetni. A közúti közlekedési szolgáltatásokról és a közúti járművek üzemben tartásáról szóló 89/1988. (XII.20.) MT. rendelet 23/B. § (2) bekezdése pedig a menetlevél „eseményszerű vezetését” írja elő.

A felperes a menetlevelén bizonyítottan valótlan adatokat tüntetett fel a valóságtól eltérő időpontban, valótlan útvonal megtételét állítva. A munkáltató a rendkívüli felmondásában ezt a körülményt rótta a terhére. Az alperes tehát elsődlegesen nem az egyidejű kitöltés elmaradását sérelmezte, amellyel részletesen foglalkoztak a bíróságok, hanem egy okiratnak előírásellenes, valótlan adatokkal való kitöltését. Ebből a szempontból közömbös, hogy egyébként a megtett kilométerek a valóságot tükrözték, és az is, hogy a felperes nem kérte a túlórára járó díjazást.

A fentiek alapján a munkáltató bizonyította a „menetlevelen dokumentáltan” valótlan adatok feltüntetését, és a felperes „tárgyi eszközzel, sajátjaként történő rendelkezést”, mindezek pedig alátámasztják az alperes bizalomvesztésre történő hivatkozását függetlenül a felperes hosszú ideje fennálló munkaviszonyától.

A bíróság a bizonyítási eljárás során beszerzett bizonyítékok bizonyító erejét a maguk összességében értékeli, és a per összes releváns körülményeire figyelemmel meggyőződése szerint bírálja el [Pp. 206. § (1) bekezdés]. A felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésére, újabb egybevetésére nincs jogi lehetőség, a Kúria csak azt vizsgálhatja, hogy a mérlegelés körébe vont adatok értékelése során a bíróság nyilvánvalóan téves, vagy okszerűtlen következtetésre jutott-e [Pp. 275. § (1) bekezdés, BH.2012.173.]. Jelen esetben az eljáró bíróságok a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelése során nyilvánvalóan téves következtetésre jutottak, így döntéseik nem feleltek meg a jogszabályi előírásoknak [Pp. 206. § (1) bekezdés].

A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a felperes keresetét elutasította a Pp. 275. §-ának (4) bekezdése alapján. A már kifizetett összeg felperestől való

viSSzakövetelésére a felülvizsgálati eljárásban nincs mód, az tartozatlan fizetéssé vált (Mfv.II.10.956/2001.).

A felperes perköltség fizetési kötelezettsége a Pp. 78. §-ának (1) bekezdésén alapul, míg a felperes munkavállalói költségkedvezményére figyelemmel az illeték az államot terheli a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése alapján.

Budapest, 2015. január 14.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Hajdu Edit s.k. bíró
A kiadmány hitelél: Nné tisztviselő